

MARELE VORNIC DUMITRAȘCO ȘOLDAN ȘI O INSCRIȚIE DE LA MĂNĂSTIREA PÂNGĂRAȚI

Mihai GICOVEANU¹

Cuvinte cheie: boier, Dumitrașco Șoldan, avere, ctitor, construcție, inscripție

Keywords: boyar, Dumitrașco Șoldan, wealth, founder, construction, inscription

Actul de ctitorire a fost în Moldova medievală o atitudine constantă a celei mai mari părți a clasei dominante. Ca și ctitori inițiali ori ulteriori, domnii, boierii, clericii și orășenii înstăriți au sprijinit edificarea și funcționarea așezămintelor monahale. În felul acesta, ei dovedeau o înțelegere superioară a sensului vieții și își asigurau pomenirea periodică în biserică, în conformitate cu rânduielile consacrate².

Pomelnicul mare al Mănăstirii Pângărați consemnează obligația de pomenire anuală la 11 ianuarie a familiei boierului Dumitrașco Șoldan, despre care se arată că a edificat clisiernița³. În aceeași zi, mai erau cinstiți părinții și socrii săi⁴.

Așa cum o demonstrează documentele vremii, Dumitrașco Șoldan a fost una dintre personalitățile politice influente din secolul al XVII-lea. Tatăl său era Pătrașco, fiu al lui Drăghici Nădăbaico⁵, mare logofăt în vremea lui Constantin Movilă și mare vornic al Țării de Sus în timpul domniei lui Ștefan Tomșa al II-lea⁶. Mama lui se numea Antimia și era rudă cu Movileștii⁷. Supranumele Șoldan l-a moștenit de la părintele său, care a avut o proprietate/reședință în satul Șoldănești/Suceava⁸.

¹ Liceul Tehnologic „Ștefan cel Mare și Sfânt”, VORONA, Jud. BOTOȘANI.

² Maria-Magdalena Székely, *Actul de ctitorire în evul mediu românesc. Curs special de istorie medievală a românilor*, Iași, Facultatea de Istorie, 2006-2007, p. 3-4.

³ Petronel Zahariuc, *Pomelnicul Mănăstirii Pângărați*, în *SMIM*, XXVIII, 2020, p. 134.

⁴ *Ibidem*.

⁵ Ștefan S. Gorovei, *Miscellanea*, în *AIIAI*, XIX, 1982, p. 668; Idem, *Contribuții la genealogia familiei domnitoare Tomșa*, în *RA*, XXXIII, 1971, 3, p. 386-388.

⁶ Nicolae Stoicescu, *Dicționar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova (sec. XIV-XVII)*, București, Editura Enciclopedică Română, 1971, p. 423.

⁷ Ștefan S. Gorovei, *Doamna Elisabeta Movilă. Contribuții pentru o biografie nescrisă*, în „Movileștii. Istorie și spiritualitate românească, II, Ieremia Movilă. Domnul. Familia. Epoca”, Sfânta Mănăstire Sucevița, 2006, p. 273-284; Maria-Magdalena Székely, *Înrudirile doamnei Elisabeta Movilă*, în „De potestate. Semne și expresii ale puterii în Evul Mediu românesc. Studii și articole”, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași, 2006, p. 523.

⁸ DIR, A, Moldova, XVII/1, București, Editura Academiei Române, 1952, p. 82, nr. 121. Și Dumitrașco și Toderășco, fratele său, au purtat numele Șoldan. Părintele lor, Pătrașco, nu este consemnat niciodată cu acest apelativ.

Cu o ascendență solidă și cu un simț al adaptării deosebit, Dumitrașco Șoldan a îndeplinit între 1622 și 1640 demnitățile de vătaf de Suceava⁹, în 1622, stolnic al doilea¹⁰, în 1628, pârcaľab de Neamț¹¹, în 1631, stolnic și mare stolnic¹², între 1628-1632, mare spătar¹³, între 1632-1634, mare vornic al Țării de Sus, între 1634-1637¹⁴, și mare vornic al Țării de Jos, din 1637¹⁵. Funcțiile cele mai importante le-a avut în timpul domniilor lui Moise Movilă și Vasile Lupu. Cel din urmă îi era nepot¹⁶ și l-a făcut mare vornic al Țării de Sus, în locul lui Pătrașco Bașotă, imediat ce a ajuns pe tron. Dumitrașco Șoldan a păstrat demnitatea de mare vornic până la moarte.

În timpul domniei muntene a lui Radu Mihnea (1620-1623) s-a aflat la curtea acestuia, împreună cu Lupul și Savin Prăjescu, Dumitrașco Buhuș și Vasile Romașcel¹⁷.

Dumitrașco Șoldan s-a căsătorit cu Safta, unicul copil al marelui paharnic Ion Caraiman și al Nastasiei Prăjescu¹⁸. Soții Șoldan au avut trei urmași: doi băieți, Vasile, ajuns jitnicer și Ștefan postelnicul, și o fată, numită probabil Tofana, care s-a însoțit cu Toader Bașotă stolnic¹⁹. Averii moștenite de la tatăl său, Pătrașco logofătul, și anume

⁹ *Ibidem*, XVII/5, București, Editura Academiei Române, 1957, p. 132, nr. 183.

¹⁰ DRH, A, Moldova, XIX, volum întocmit de Haralambie Chrică, București, Editura Academiei Române, 1969, p. 93, nr. 73.

¹¹ Theodor Codrescu, *Uricariul*, II, Iași, 1889, p. 51.

¹² DRH, A, Moldova, XIX, p. 97, nr. 77, p.437, nr. 321; XX, volum întocmit de I. Caproșu și C. Burac, București, Editura Academiei Române, 2011, p. 237, nr. 232; XXI, volum întocmit de C. Cihodaru, I. Caproșu și L. Șimanschi, București, Editura Academiei Române, 1971, p. 46, nr. 42, p. 108, nr. 93. Uneori, documentele nu fac distincția între diferitele nivele ale calității de stolnic.

¹³ *Ibidem*, XXI, p. 242, nr. 185, p. 385, nr. 299.

¹⁴ *Ibidem*, XXII, volum întocmit de C. Cihodaru, I. Caproșu și L. Șimanschi, București, Editura Academiei Române, 1974, p. 137, nr. 126.

¹⁵ *Ibidem*, XXIV, volum întocmit de C. Cihodaru și I. Caproșu, București, Editura Academiei Române, 1998 p. 23, nr. 22. Vezi și indice. Mai multe documente îl prezintă când mare vornic al Țării de Sus, când mare vornic al Țării de Jos. Ca mare vornic al Țării de Jos l-a înlocuit pe Savin Prăjescul (*Ibidem*, p. 185, nr. 201).

¹⁶ Vasile Lupu s-a căsătorit prima oară cu o fată a lui Costea Băcioc, a cărei soție era soră cu Dumitrașco Șoldan (Constantin Șerban, *Vasile Lupu domn al Moldovei (1634-1653)*, București, Editura Academiei Române, 1991, p. 27-32).

¹⁷ DRH, B, Țara Românească, XXI, volum întocmit de Damaschin Mioc, București, Editura Academiei Române, 1965, p. 343, nr. 145.

¹⁸ Mihai Anatolii Ciobanu, *Marele paharnic Ioan Caraiman(+1609) și câteva date despre neamul său*, în *AȘUI*, tom LXV, 2019, p. 298; Stefan S. Gorovei, *Ansamluri pierdute: necropolele familiale ale Moldovei medievale*, în „Monumentul, XIX. Simpozionul Internațional Monumentul-Tradiție și viitor”. Ediția a XVIII-a, 6-9 octombrie 2016, Iași. Volum coordonat de Lucian-Valeriu Lefter și Aurica Ichim, Iași, Editura Doxologia, 2017, p. 20.

¹⁹ Maria-Magdalena Szekely, *Din nou despre cupele moldovenești de argint. Cu prilejul unei descoperiri*, în *SMIM*, XXXVII, 2019, p. 28-29; Ștefan S. Gorovei, *Epigrafiie, genealogie, istorie. Noi contribuții*, în *SMIM*, XXXI, 2013, p. 167.

Dolniceni, Ciuturești, Dămileni, Obârșie, Petia Mare²⁰, Dumitrașco Șoldan i-a asociat zestrea soției sale, care a împărțit cu fratele ei vitreg, Dumitru Buhuș, moșiile Dobârceni, Vulpășești, Mulovata, Țăpeni, Gâdiniți și Simionești, Rădeni, Păuleni pe Turia, Roșiori, vii la Cotnari și altele²¹. El însuși a cumpărat proprietăți la Petia Mare²², Nădăbăuți și Vlădicina²³, Platonești²⁴, Șușmănești și Brăteni²⁵, Ungurași²⁶, Răchiteni, Tămășeni și Iugani²⁷. A revendicat în fața domniei satul Troița, ținutul Neamț, ce îi era danie lui Pătrașco logofătul de la Constantin Movilă și pe care Ștefan Tomșa al II-lea îl confiscase și-l dăduse Mănăstirii Biserican²⁸. Când l-a recuperat, a preferat să-l lase aceluiași monahi, ca să nu strice „pomenirea părintelui său”²⁹. Fiindcă prin soție era urmaș al lui Isac Balica, cel omorât de Tomșa la Cornul lui Sas, a solicitat cu alte rude averea celui ucis și a obținut-o în parte³⁰. S-a judecat și cu Mănăstirea Sfântul Ilie pentru niște vii la Cotnari și a câștigat disputa³¹. A răscumpărat, cu neamuri ale sale, satul Balasinești din ținutul Hotin³².

După moartea vornicului, soția lui a continuat să cumpere moșii și să reglementeze probleme referitoare la averea familiei³³.

În contextul expediției militare din Țara Românească, prin care urmărirea înlăturarea de pe tron a lui Matei Basarab, Vasile Lupu l-a trimis pe Dumitrașco Șoldan la

²⁰ DRH, A, Moldova, XXIV, p. 110-111, nr. 120.

²¹ Mihai Anatolii Ciobanu, *op. cit.*, p. 298-303.

²² DRH, A, Moldova, XXI, p. 103-104, nr. 91, p. 118-19, nr. 97, p. 551, nr. 438; XXII, p. 101, nr. 86, p. 180, nr. 158; XXV, volum întocmit de Nistor Ciocan, Dumitru Agache, Georgeta Ignat și Marius Chelcu, București, Editura Academiei Române, 2003, p. 30-32, nr. 25-26.

²³ *Ibidem*, XXI, p. 269-270, nr. 212-213.

²⁴ *Ibidem*, XXIII, volum întocmit de L. Șimanschi, Nistor Ciocan, Georgeta Ignat și Dumitru Agachi, București, Editura Academiei Române, 1996, p. 40, nr. 40.

²⁵ *Ibidem*, p. 374, nr. 330; XXV, p. 162, nr. 146.

²⁶ *Ibidem*, XXI, p. 242, nr. p. 185; *Din tezaurul documentar sucevean. Catalog de documente (1393-1849)*. Întocmit de Vasile Gh. Miron et al, București, 1983, p. 191, nr. 564.

²⁷ Petronel Zahariuc, *Actul de întemeiere al Colegiului lui Vasile Lupu de la mănăstirea Trei Ierarhi din Iași*, în *SMIM*, XXVII, 2009, p. 274-275 (Anexa); DRH, A, Moldova, XXV, p. 331-332, nr. 326.

²⁸ *Ibidem*, XXIV, p. 110-111, nr. 116.

²⁹ *Ibidem*.

³⁰ *Ibidem*, XXIII, p. 129-130, nr. 94, p. 135, nr. 98, p. 138-139, nr. 101, p. 157-158, nr. 122; XXIV, p. 185, nr. 120.

³¹ *Ibidem*, XXIV, p. 389, nr. 404.

³² *Ibidem*, p. 478, nr. 515.

³³ *Ibidem*, XXVI, volum întocmit de I. Caproșu, București, Editura Academiei Române, 2003, p. 131, nr. 134, p. 320, nr. 386, p. 344, nr. 410, p. 423, nr. 500 etc; XXVII, volum întocmit de Petronel Zahariuc, Cătălina Chelcu, Mariu Chelcu, Silviu Văcaru, Nistor Ciocan, Dumitru Ciurea, București, Editura Academiei Române, 2005, p. 55-56, nr. 48-49, p. 237, nr. 264; XXVIII, volum întocmit de Petronel Zahariuc, Marius Chelcu, Silviu Văcaru, Cătălina Chelcu, București, Editura Academiei Române, 2006, p. 226, nr. 382, p. 351-353, nr. 410-412.

hotarul Moldovei, în pasul Oituz, pentru a bloca intrarea lui Ion Movilă, pretendent la domnie³⁴. La aflarea veștii că de locul său se apropia o armată condusă de Ioan Kemeny, marele vornic s-a retras de pe poziție³⁵.

Dotat „cu mare învățătură și putere”, fidel domnului său, a fost trimis în Transilvania cu scopul de a îmbunătăți legăturile cu principele acestei țări. În fruntea unei delegații ce cuprindea 110 persoane, Dumitrașco Șoldan a sosit la Brașov, la 4 septembrie 1638³⁶. De aici s-a deplasat la Alba Iulia, unde s-a angajat, la 15 septembrie 1638, în numele lui Vasile Lupu, să păstreze „vecinătatea frățească” cu principatul condus de Gheorghe Rakoczy și se obliga să-i extrădeze „fără nicio zabavă pe Mihai Mikes, Ion Mikes și Pavel Mikes, împreună cu slugile lor, cari fiind osândiți după legile acestei țări pentru faptele lor rele, au fugit din Țara Ardealului în Moldova și acum sunt în țara milostivului meu Domn, îi va da în mâinile oamenilor trimiși pentru aceasta de Măria Sa Principele Ardealului, dându-le însoțitori îndeajuns până la hotarul Ardealului”³⁷. Vasile Lupu, boierii și mitropolitul țării au întărit angajamentul prin acte emise la 26 octombrie 1638³⁸.

Averea și poziția socială i-au permis lui Dumitrașco Șoldan să-și îndrepte o parte a agonișelii sale și spre acte de ctitorire. După cum este menționat în pomelnice, dar și în pisanii, acest mare boier a contribuit la împrejmuirea incintei Mănăstirii Bisericieni și la realizarea unei pivnițe și a unei clisiernițe³⁹.

Așa cum am precizat mai sus, Dumitrașco Șoldan a înălțat o clisierniță și la Pângărați. Locul unde s-a aflat aceasta, dimensiunile sale și alte detalii sunt imposibil de stabilit, având în vedere transformările care s-au petrecut în incinta așezământului monahal în a doua jumătate a veacului al XIX-lea.

Donarea sau vânzarea fără bani a satelor Răchiteni, Tămășeni și Iugani lui Vasile Lupu, care le-a dăruit Colegiului de la Trei Ierarhi, a acreditat ideea că marele vornic ar putea fi considerat un ctitor al acestei instituții de învățământ⁴⁰.

³⁴ Nicolae Stoicescu, *Matei Basarab*, București, Editura Academiei Române, 1988, p. 151-152; N. Iorga, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, IV, București, 1902, p. CLXXXIX.

³⁵ *Călători străini despre Țările Române*, V. Volum îngrijit de Maria Holban, București, Editura Științifică, 1973, p. 132.

³⁶ Erdélyi Történelmi Adatok, IV, întocmit de Szabo Kiroly, Cluj, 1862, p. 51. N. Iorga, *Socotelile Brașovului și scrisori românești către Sfat în secolul al XVII-lea*, în AARMSI, s. II, tom XXI, 1899, p. 193-194; Idem, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, IV, p. CXCI-CXCIV.

³⁷ Andrei Veress, *Documente privitoare la istoria ardealului, Moldovei și Țării Românești*, X. Acte și scrisori (1637-1660), București, 1938, p. 35-36, nr. 20.

³⁸ *Ibidem*, p. 51-56, nr. 28-30.

³⁹ Elena Lința, *Pomelnicul de la Bisericieni*, în Rsl, XIV, 1967, p. 447; Ștefan S. Gorovei, *O pisanie „inedită” la mănăstirea Bisericieni*, în „Epigrafie, genealogie, istorie. Noi contribuții”, în SMIM, XXXI, 2013, p. 171-182; N. Iorga, *Pomelnicul românesc al mănăstirii Bisericieni*, în Idem, „Studii și documente cu privire la istoria românilor”, XVI, București, 1909, p. 238.

⁴⁰ Petronel Zahariuc, *op. cit.*, p. 261.

Dumitrașco Șoldan a murit în intervalul 9 mai 1640, când era membru al Sfatului domnesc⁴¹, și 28 mai 1641, când apare ca răposat⁴². Piatra de mormânt nu i s-a păstrat. Despre locul îngropării sale s-au avansat trei variante: Șoldănești, Dolniceni și Dulcești-Neamț⁴³. Dat fiind faptul că în biserica de la Dulcești-Neamț, ctitoria socrului său, Ioan Caraiman, au fost îngropați cei doi fii ai marelui vornic și soția sa, Safta, s-a presupus că boierul în discuție își doarme somnul de veci în acest loc.

Safta Șoldan a murit la 21 martie 1673, la trei decenii după soțul său, și a fost înmormântată la Dulcești⁴⁴. Anterior, a asistat neputincioasă la moartea celor doi băieți, Ștefan, în 1651, Vasile, în 1669, ce au fost depuși în același lăcaș de cult⁴⁵.

Cu prilejul lucrărilor de înnoire de la mijlocul secolului al XIX-lea, în colțul de nord-est al bisericii de la Mănăstirea Pângărați, a fost fixată singura pisanie din acest așezământ monahal care a mai ajuns până la noi⁴⁶. Când a fost desprinsă din mortarul amplasamentului inițial, inscripția s-a rupt în două, ceea ce a dus la distrugerea unor litere sau grupuri de litere. Așa cum poate fi surprinsă azi, conținutul ei se desfășoară pe cinci rânduri, a căror înălțime crește progresiv de sus, în jos. Textul cel mai înghesuit se găsește pe rândul de sus, iar cel mai răsfirat se află pe rândul de jos. Pe primele două rânduri s-a apelat la prescurtări și la scrierea suprapusă, pentru a concentra textul suplimentar, comparativ cu rândurile patru și cinci, unde literele sunt mai mari și mai rare. O astfel de distribuție inegală a spațiului ne dovedește că lapidul acestei pisanii nu avea multă experiență într-o astfel de activitate.

Transcrierea textului slavon al pisaniei și traducerea lui, realizate de preotul Nicolae M. Popescu, au fost publicate în 1928 de către arhitectul George Balș, în volumul privitor la monumentele ecleziastice moldovenești din veacul al XVI-lea⁴⁷. Cu acel prilej, autorul lucrării a semnalat o neconcordanță în transcriere și pune sub semnul întrebării calitatea de vistiernic a lui Dumitrașco Șoldan⁴⁸.

În vremurile mai apropiate de noi s-a arătat că anul 1642, acceptat ca fiind inserat în inscripție, nu corespunde realității, deoarece, în acel moment, ctitorul nu mai trăia⁴⁹.

⁴¹ *Ibidem*, p. 274-275.

⁴² DRH, A, Moldova, XXVI, p. 130-131, nr. 134.

⁴³ Ștefan S. Gorovei, *Ansambluri pierdute: necropolele familiale ale Moldovei medievale*, p. 22-23.

⁴⁴ *Ibidem*, p. 22.

⁴⁵ *Ibidem*, p. 21.

⁴⁶ Vezi anexa. Au mai existat și alte pietre incipționate: una dintre ele a fost utilizată la rezidirea unor construcții (Gr. C. Tocilescu, *Raporturi asupra câtorva mănăstiri, schituri și biserici din țară*, în AAR, s. II, tom VIII, 1886-1887, Memorii și notițe, p. 237).

⁴⁷ G. Balș, *Bisericile și mănăstirile moldovenești din veacul al XVI-lea (1527-1582)*, București, 1928, p. 347.

⁴⁸ *Ibidem*.

⁴⁹ Ștefan S. Gorovei, *op. cit.*, p. 267 și nota 54; Petronel Zahariuc, *Pomelnicul Mănăstirii Pângărați*, p. 103.

Înlăturarea suspiciunilor s-ar fi făcut ușor, dacă pisaniană nu ar fi fost afectată la reamplasare. Având în vedere că unele litere și cifrele vâleatului au fost distruse cu prilejul mutării, o verificare fizică a textului pisaniană este dificil de realizat.

Chiar și în aceste condiții, se impun câteva lămuriri. Așa cum am arătat mai sus, documentele vremii infirmă o posibilă demnitate de vistiernic a lui Dumitrașco Șoldan. Credem că ceea ce a văzut preotul Popescu în spațiul destinat funcției boierului a fost un **ДВ**, care era urmat de un **Ѡ** și un **Р**, prescurtarea de la **ДВОРНИК**, și în nici un caz **ВИСТ**, prescurtarea de la **ВИСТЪРНИК**.

Privitor la datare, s-au sugerat ca momente ale zidirii clisierniței vâleaturile 7141⁵⁰ și 7144⁵¹. Cel din urmă este consemnat în Pomelnicul mare al Pângăraților, în legătură cu edificarea unor construcții sub supravegherea monahului Andonie de la Bisericiani⁵². Deoarece în inscripție este pomenit ca domn Vasile Lupu, despre care știm că s-a aflat pe tron între aprilie 1634 și aprilie 1653, primele două cifre ale vâleatului sunt neapărat **З** și **Р**. În aflarea următoarelor două cifre trebuie să ținem cont și de faptul că lucrările de construcție s-au încheiat în luna septembrie, ceea ce înseamnă că la anul de la Hristos, conform erei bizantine, s-a adăugat numărul 5509, și nu 5508, cât se adaugă în intervalul ianuarie-august. Cifra zecilor ar putea fi 40 (**М**), numai dacă ar fi urmată cel puțin de 3 (**Г**), ca cifră a unităților. Cifra zecilor nu poate fi 50 (**Н**), deoarece indiferent de ce cifră a unităților ar fi urmată s-ar depăși anul morții marelui vornic. Dacă cifra unităților ar fi 1 (**А**), așa cum ar părea, vâleatul format ar fi ori **ЗРМА** (7141), ori **ЗРНА** (7151), adică anii 1632 și 1642, care nu corespund, primul – domniei lui Vasile Lupul – iar celălalt perioadei de sfârșit a vieții lui Dumitrașco Șoldan. S-ar putea spune că pisaniană putea fi realizată în numele marelui vornic Șoldan și după decesul acestuia. Cei familiarizați cu paleografia slavă știu că în cazul în care boierii își pierdeau funcțiile, din varii motive, erau arătați ca foști, *biv*. În cazul celor decedați de curând, se utiliza expresia „răposatul”.

În concluzie, credem că vâleatul înscris pe pisaniană (**Fig. 1**) a fost 7144 (**ЗРМА**), adică, 1635, așa cum se consemnează și în pomelnic. Cu aceste corecturi, pisaniană de la Pângărați ar trebui citită astfel:

† Изволением Ѡ(Т)ЦА и съ поспѣшением с(И)НА и съврѣшением с(ВѢ)Т(А)ГО Д(С)ХА, СЯ КЛИСАРНИЦА СЪТВОРИ ПАН ДЪМИТРОШ ШОЛДАН ВЕЛ ДВОРНИКА И КИѢГІИѢ ЕГО САФТА, ВЪ ДНИ БАСИЛИЕ ВОЕВОДА, ВЪ(Ъ) ЛѢ(Ъ)ТО *ЗРМА, М(Е)С(И)Ц(А) СЕП(ТЕМВРИЕ) И ДНѢ И ВЪВѢ ПРИСТАВ АНДОНІЕ ОТ БЕСЕРЕКАНИ НА ПИРГЪ И НА ТРЕПЕЗАРЕ И НА ПОКРОВ СВѢТИ Ц(Е)РК(ОВЪ). În traducere românească „† Cu voia Tatălui și cu ajutorul Fiului și săvârșirea Sfântului Duh. Această clisearniță a făcut-o pan Dumitrașco Șoldan, mare vornic, și soția sa, Safta, în zilele lui Vasile voievod, în anul 7144

⁵⁰ Ștefan S. Gorovei, *Un ctitor uitat la Putna și asocierea la atributele puterii suverane*, p. 267 și nota 54.

⁵¹ Petronel Zahariuc, *Pomelnicul Mănăstirii Pângărați*, p. 103

⁵² *Ibidem*.

(1635), luna septembrie, 8 zile, fiind pristav Andonie de la Bisericani, la turn și la trapeză și la acoperișul sfintei biserici”.

Trecutul nostru este presărat cu numeroase momente necunoscute sau mai puțin știute. Documente zămislite în vremuri de altădată, pietre și cărămizi așteaptă să li se deslușească sau să li se completeze povestea, cât timp mai pot fi citite sau mai există cititori de slove vechi.

THE GREAT GOVERNOR DUMITRAȘCO ȘOLDAN AND AN INSCRIPTION FROM THE PÂNGĂRAȚI MONASTERY

(Abstract)

In the first half of the 17th century, the boyar Dumitrașco Șoldan stood out in the political life of Moldova. Descendant of the Nădăbaico family, he took over his father's surname. During the reign of Vasile Lupu, he held high positions in the state. He acquired a great fortune both because of his father and of his marriage. He built enclosure walls and various annexes to the Bisericani and Pângărați monasteries. Ultimately, an inscription commemorates his effort.

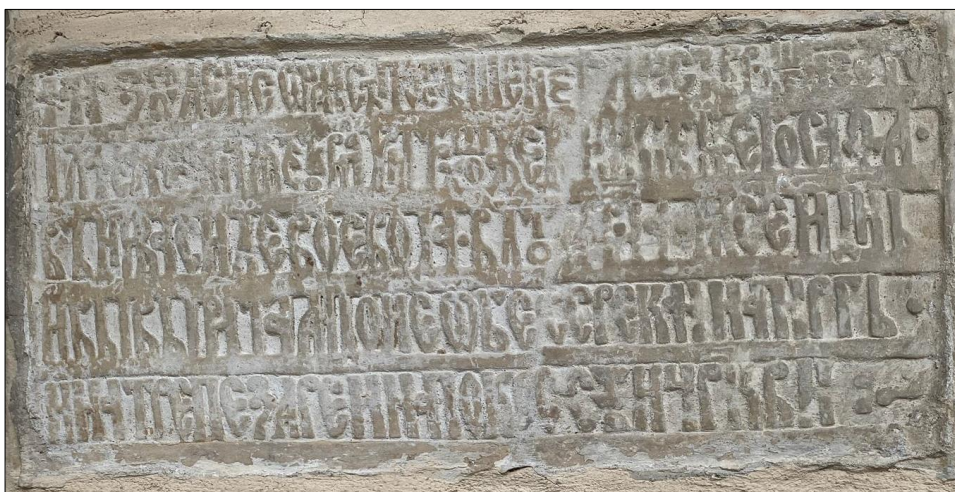

Fig. 1. Pisania bisericii „Sfântul Dimitrie” de la Mănăstirea Pângărați